

PROKOPSKÉ LISTY

MĚSÍČNÍK ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI U SV. PROKOPA
PRAHA 3 - ŽIŽKOV

BŘEZEN 2021

336

BŘEZEN 2021

1	po	2. postní týden		
2	út	2. postní týden		
3	st	2. postní týden		
4	čt	2. postní týden	(sv. Kazimír)	
5	pá	2. postní týden		<i>první pátek</i>
6	so	2. postní týden		
7	ne	3. NEDĚLE POSTNÍ		
8	po	3. postní týden	(sv. Jan z Boha)	
9	út	3. postní týden	(sv. Františka Římská)	
10	st	3. postní týden	(sv. Jan Ogilvie)	
11	čt	3. postní týden		
12	pá	3. postní týden		
13	so	3. postní týden		
14	ne	4. NEDĚLE POSTNÍ		
15	po	4. postní týden		
16	út	4. postní týden		
17	st	4. postní týden	(sv. Patrik)	
18	čt	4. postní týden	(sv. Cyril Jeruzalémský)	
19	pá	SV. JOSEF, SNOUBENEC PANNY MARIE		SLAVNOST
20	so	4. postní týden		
21	ne	5. NEDĚLE POSTNÍ		
22	po	5. postní týden		
23	út	5. postní týden	(sv. Turibius z Mongroveja)	
24	st	5. postní týden		
25	čt	ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ		SLAVNOST
26	pá	5. postní týden		
27	so	5. postní týden		
28	ne	KVĚTNÁ NEDĚLE		
29	po	SVATÝ TÝDEN		
30	út	SVATÝ TÝDEN		
31	st	SVATÝ TÝDEN		

Poznámka: V rámci Malé liturgiky je pravidelně elektronicky rozeslán podrobný liturgický kalendář na každý měsíc. **Noví zájemci mohou zaslat svůj e-mail na adresu: jezek.ant@centrum.cz**

První strana obálky: Jarní pohled na Hradčany z Petřína (internet).

Draží farníci a milí čtenáři,

v úvodním slově z března minulého roku jsem se zastavil u těžkostí s pandemií COVID-19, které se tehdy u nás právě „rozjížděly“ a způsobily značný chaos. Po roce života v tomto určitém chaosu musíme konstatovat, že se situace nezlepšila, ba naopak se zdá, že se ještě zhoršuje, a chaos nejen přetrvává, ale ještě se prohlubuje. Tímto negativním tónem vás nechci uvádět do strachu a malomyslnosti, ale spíše si znovu uvědomit a více oživit potřebu pravého ukotvení našeho života, ze kterého plyne naše jediná pravá naděje a důvěra, že Bůh – Otec nás nikdy neopouští a nikdy nechce smrt hříšníka, ale aby se obrátil a žil (srv. Ez 33,11). Není právě toto součástí programu doby postní, kterou nyní prožíváme a která nás vždy znovu burcuje k návratu na cestu života a odvrácení se od všech možných slepých uliček, kam se mnohdy zatouláme a které v nás nakonec způsobují pouze smutek a hořkost. Člověk přirozeně touží po jistotě a pevném základě o který může opírat svůj život a vyrůstat v důstojnosti, kterou mu dal Bůh. Ale právě dnešní situace a okolnosti jakoby měly zkoušet člověka v pevnosti jeho jistoty a jeho základu, který musí být neotřesitelný, protože jinak nebude opravdovým základem. Proto požadavek obrácení, o kterém slyšíme v liturgických textech doby postní, nám mají pomoci se více vrátit k „nárožnímu kameni“, kterým je Kristus a s ním začít intenzivněji prožívat všechny skutečnosti našeho života.

Důvěra v jeho slovo a jeho přísliby, a především spojení našeho všedního jednání s jeho jednáním, a to i za cenu obětí a těžkostí. Otázka tedy zní: Jak se snažím žít uprostřed světa jako náš Pán? V práci, rodině, mezi přáteli, uprostřed všedního shonu nebo při odpočinku nebo při modlitbě nebo při mši sv.? Jak se s ním za všech okolností ztotožňuji? Je to extrém nebo snaha žít mimo realitu? Pro toho, kdo nemá víru, možná, ale nebyl i sám Ježíš Kristus mnohdy odsuzován a posuzován jako blázen od svých současníků, a dokonce i přátel? Odsuzuje a nevnímá ten, kdo má tvrdé srdce a nechce růst v lásce a milovat - tedy dávat více. Kněz se při mši sv. na závěr obětování potichu modlí následující modlitbu: „S duší pokornou a se srdcem zkroušeným prosíme, Bože, abys nás přijal. Ať se dnes před tebou staneme obětí, která se ti zalíbí.“ Ten, kdo vnímá, je ochoten být „obětí, která se Bohu zalíbí“, protože je připraven dát všechno, protože bezpodmínečně miluje. Proto celé úsilí o obrácení a proměnu našeho duchovního života souvisí s touhou milovat více, a proto chtít dát více – Bohu i bližním.

Prožíváme rok sv. Josefa, který vyhlásil Svätý otec František. V jeho listě k tomuto roku cituje slova jeho předchůdce sv. papeže Pavla VI., který říká, že sv. Josef „ze svého života učinil službu a oběť ve prospěch tajemství vtělení a s ním spojeného vykupitelského poslání, že uplatnil svou legitimní autoritu vůči Svaté rodině, aby jí daroval sebe sama, svůj život a svoji práci; že přetavil svoje lidské povolání v rodinnou lásku skrze nadlidské obětování sebe, svého srdce a všech schopností, v lásku danou do služby Mesiáše, který vyrůstal v jeho domě“ (promluva 19. 5. 1966). Mluví o nadlidském obětování sebe sama, svého srdce prostě svého bytí. Sv. Josef miloval Pána Ježíše jako svého syna, i když byl „pouze“ jeho pěstounem. Nechtěl být někým, kdo si bude dělat jméno na tom, že mu Bůh svěřil nesmírně náročný, ale i důstojný úkol, starat se o jeho Syna. Chtěl pouze a jen naplnit vše co měl a co po něm Bůh žádal, bez nároku a očekávání odměny a uznání, které by si zcela jistě zasloužil. Chtěl co nejlepším a nejdokonalším způsobem posloužit Bohu, protože bezpodmínečně miloval svěřeného Syna, a proto se neváhal vzdát čehokoliv, a podstoupit jakoukoliv oběť, která byla potřeba, aby byl Bůh spokojen. Jeho „nadmírné obětování“ nebylo způsobeno pouhou lidskou hořčatou vůlí, ale plnou ochotou dát sebe sama, neboť to je pravá podstata Lásky, kterou se připodobnil našemu Pánu. Prosme sv. Josefa, aby nám pomohl proměnit naše srdce a tím i naši mnohdy ubohou a skoupou lásku ve velkorysejší odevzdání, které bude alespoň trochu výrazem naší postní proměny.

Požehnanou dobu svatopostní vám přeje P. Vít

●	Připomenutí zpovídání v postní době	pondělí, středa, čtvrtek, pátek: sv. Prokop – před mši sv. od 17:25 úterý: sv. Roch - od 16:25 středa: sv. Roch – po mši sv. od 6:35 sobota: sv. Prokop – před mši sv. od 7:30
●	pobožnost Křížové cesty	pátek 5., 12., 19., 26. 3: sv. Prokop od 17:15
●	skrutinium katechumenů	I.: neděle 7. 3. kostel sv. Prokopa od 9:30: II.: neděle 14. 3. III.: neděle 21. 3.
●	4. 3. čtvrtek	Výstav Nejsvětější svátosti: kostel sv. Prokopa – 18:00 mše sv., výstav do 20:00
●	7. 3. neděle	Sbírka na splátku farního úvěru – všechny kostely
●	13. 3. sobota	Úklid kostelů po mši sv. 8:00 u sv. Prokopa
●	19. 3. pátek	Slavnost sv. Josefa – doporučený svátek: mše sv. u sv. Prokopa v 18:00
●	25. 3. čtvrtek	Slavnost Zvěstování Páně – doporučený svátek: mše sv. u sv. Prokopa v 18:00
●	postní duchovní obnova	z důvodu současné pandemické situace se tento rok postní duchovní obnova konat nebude

Liturgický charakter postní doby

Postní doba se vyznačuje usebranou vážností s vyloučením všeho, co by tento charakter narušovalo. Postním dnům liturgicky ustupují všechny závazné i nezávazné památky. Postní neděle i všechny dny Svatého týdne (od Květné neděle do Bílé soboty včetně) mají liturgickou přednost před všemi ostatními dny - bez ohledu na jejich liturgický stupeň.

Prakticky z toho vyplývá:

1. Památky (závazné i nezávazné) se v postní době neslaví.
2. Svátky se slaví pouze tehdy, nepřipadnou-li na neděli nebo do rozmezí Svatého týdne.
3. Slavnosti se slaví ve svůj den, pokud nepřipadnou na neděli nebo do rozmezí Svatého týdne, kdy se překládají na nejbližší liturgicky volný den.

Mimo slavnosti a svátky se ve mši sv. vynechává chvalozpěv Gloria, v Denní modlitbě Církve (breviář) se vynechává chvalozpěv Te Deum. Zpěv *Aleluja* před evangeliem je ve všech mších nahrazen veršem *Chvála tobě, Kriste, Králi věčné slávy*. Před závěrečné požehnání je vložena „modlitba nad lidem“ (na Popelčnický středu a o nedělích povinná) vyprošující Boží pomoc v postním úsilí.

Biblická čtení ve mši jsou pro každý den vlastní, o nedělích v tříletém cyklu, ve všední dny v jednoletém. O 1. neděli postní se čte každoročně evangelium o Ježíšově pokušení na poušti, o 2. neděli postní každoročně evangelium o Proměnění Páně. Střídavě se používá textů Matoušova, Markova a Lukášova evangelia. Tyto dvě postní neděle mají i svoji vlastní prefaci.

Mimo slavnosti a svátky je liturg. barva fialová, o 4. postní neděli lze použít barvu růžovou.

Varhanní doprovod zpěvu při liturgii musí odpovídat vážnosti postní liturgické doby. Od Zeleňého čtvrtku po skončení Gloria ve mši na památku Večeře Páně až do Gloria Velikonoční vigilie je vhodnější hudební doprovod nepoužívat.

V postě není dovoleno (mimo slavnosti, svátky a 4. neděli postní) zdobit oltář květinami. -AJ-

Svatý Otec vyhlásil Světový den prarodičů a seniorů

31. 1. 2021

Vatikán: Petrův nástupce pronesl promluvu před mariánskou modlitbou Anděl Páně. Zaměřil se na Ježíšovo kázání v kafarnaumské synagoze. Po hlavní promluvě šek připomenul svátek Uvedení Páně do chrámu, kdy evangelium přivádí na scénu dva staré, moudré lidi – Simeona a Annu. Využil této okolnosti, aby vyhlásil nový Světový den, věnovaný prarodičům a seniorům. „Pozitíř, 2. února, oslavíme svátek Uvedení Páně do chrámu, kde dva staří lidé – Simeon a Anna, osvícení Duchem svatým, rozpoznali v Ježíši Mesiáše. Duch svatý ještě dnes podněcuje v seniorech moudré myšlenky a slova: jejich hlas je cenný, neboť chválí Boha a uchovává kořeny národů. Připomínají nám, že stáří je darem a prarodiče jsou spojujícím článkem mezi různými generacemi, aby mladým lidem předávali zkušenosti života i víry. Na staré lidi se mnohdy zapomíná, nepamatujeme na toto bohatství předávaných a uchovávaných kořenů. Proto jsem se rozhodl ustavit Světový den prarodičů a seniorů, který se v celé Církvi bude konat **každou čtvrtou neděli v červenci**, v blízkosti liturgické památky sv. Jáchyma a Anny, Ježíšových prarodičů. Je důležité, aby se prarodiče setkávali s vnuky a naopak, protože prarodiče před svými vnuky sní a mají vidění, kdežto vnuci poté, co načerpají z prarodičů sílu, jdou dál a prorokují.“

K formaci člověka je potřeba dobrá liturgie

6. 2. 2021

Irsko: Církev v Irsku čeká misijní transformace - ohlašuje nový dublinský arcibiskup Dermot Farrell. Jeho vlast prožívá těžké chvíle kvůli pandemii. Církev by chtěla být v těchto dnech nablízku trpícím a umírajícím, ale často nemůže. Domácí návštěvy jsou zakázány a nesmí se ani sloužit bohoslužby s účastí věřících. *Důležité je, aby lidé, kteří přijdou do kostela, mohli prožít dobrou liturgii. Liturgie má totiž formační sílu. Utváří člověka. Dobrá liturgie může někdy udělat daleko více než dobré rozhovory. V liturgii jsou totiž angažované různé smysly. Posloucháme Boží slovo, dobrou liturgickou hudbu, hledíme na pečlivě připravený liturgický oděv. Dobrá liturgie k lidem promlouvá. Mám s tím zkušenost ze své práce ve farnosti. Vidíme to například v situaci, kdy se lidé vracejí do kostela po nějaké tragické události, jako je smrt mladého člověka, zármutek nad odchodem blízkého. Liturgie má v sobě sílu, která lidi nese v těžkých okamžicích truchlení a smutku. Potřebujeme ale samozřejmě také nová povolání, potřebujeme kněze.“*

Nejstarší řeholnice světa vyhrála boj s Covidem

10. 2. 2021

Francie: 11. února oslavila své své 117. narozeniny a právě vyhrála boj s koronavirem. Jde o francouzskou řeholní sestru André Randon, nejstarší obyvatelku Evropy. Zákeřnou nemocí prošla bezpříznakově a za nejtěžší věc považovala nemožnost účastnit se eucharistie.

dle IS Radio Vaticana zpracoval -AJ-

**V nutných věcech jednotu, v ostatních svobodu
- a ve všem lásku!**

papež Jan XXIII. (1958 – 1963)

**Nemluv, pokud tvá slova
nejsou lepší než ticho.**

indické přísloví

*Kdo se bojíte Hospodina, důvěřujte mu, doufejte v příchod dobrých věcí
a vaše odměna se neztratí.*

Kniha Moudrosti 2,8 - 9

VÝŇATEK Z LISTU SVATÉHO PAPEŽE KLEMENTA I. (I. stol.) KORINTĀNŮM

Pohledme na Kristovu krev a uvědomme si, jak je drahá jeho Otci, neboť byla vylita pro naši spásu a přinesla milost pokání celému světu. Projděme všechna lidská pokolení a poznáme, že Hospodin dával možnost pokání těm, kteří se chtěli k němu obrátit. Noe se stal hlasatelem pokání a ti, kdo ho uposlechli, byli zachráněni. Jonáš ohlásil zkázu Ninivanům; ti se káli ze svých hříchů a svými modlitbami Boha usmířili a tak se jim dostalo spásy.

O pokání mluvili skrze Ducha Svatého služebníci Boží milosti a sám Pán veškerenstva pravil o pokání dokonce s přísahou: *Jako že jsem živ, praví Hospodin, nemám zalíbení v hříšnickové smrti, ale aby změnil své chování.* A přidal výrok plný dobroty: *Odvrátte se, dome izraelský, od své nepravosti. Řekni synům mého lidu: Budou-li vaše hříchy sahat od země až do nebe a budou-li červenější než purpur a černější než smuteční šat a vy se ke mně z celého srdce obrátíte a řeknete: Otče!, vyslyším vás jako svůj svatý lid.* Protože tedy chce, aby všichni jeho milovaní měli účast na pokání, pevně tak ustanovil svou všemohoucí vůli.

Proto se podrobme jeho velebné a slavné vůli a padněme na kolena v prosbách o jeho slitování a laskavost a odevzdejme se jeho milosrdenství a upustme od marného usilování a řevnivosti a závisti vedoucí k smrti. Nuže, pokořme se, bratři, a odložme všecku domyšlivost a nadutost, pošetilost i hněvivost a čiňme, co je psáno; neboť Duch Svatý praví: *Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se silný nechlubí svou silou, ať se boháč nechlubí svým bohatstvím. Kdo se chce chlubit, ať se chlubí v Pánu, ať ho hledá a jedná podle práva a spravedlnosti.* A především budme pamětlivi slov Pána Ježíše, která pronesl, když učil dobrotě a trpělivosti.

Neboť zajisté řekl: *Buďte milosrdní, abyste došli milosrdenství; odpouštějte, aby bylo odpuštěno vám. Jak činíte, tak bude učiněno vám; jak dáváte, tak bude dáno vám; jak budete, tak budete souzeni; jak laskavi jste, takové laskavosti dojdete; jakou měrou měříte, takovou bude naměřeno vám.* Tímto příkázáním a těmito pokyny se v pokoře posilněme, abychom žili poslušni jeho svatých slov. Neboť svaté slovo praví: *Na koho shlédnou? Jen na pokorného, tichého, plného úcty před mými slovy.*

Poněvadž se nám tedy dostalo podílu na tolika velikých a slavných činech, směřujme usilovně k pokoji, jenž nám byl od počátku dán za cíl; neztrácejme z očí Otce a Stvořitele celého světa a držme se jeho velkolepých a nade vše bohatých darů pokoje a jeho dobrodiní!

Účinnost lidského snažení

(Z knihy P. Michela Quoista *Mezi člověkem a Bohem*)

Zbořit dům je snadné, těžší je ho postavit.

Je snadné kritizovat, těžší je jednat.

Trávíš-li všechnen čas kritizováním, nezbude ti už na jednání.

Je snadné dělat plány, ale je těžší uskutečňovat je.

Zdokonalovat se můžeš jen tehdy, když skutečně něco děláš.

Jednání člověka vychází z úvahy. Jednání křesťana musí vycházet z víry.

Čím více si všímáš své činnosti a uvažuješ při tom, tím více jsi člověkem.

Čím více zakládáš své činy na víře, tím více se stáváš dítětem Božím.

Chceš-li být opravdu výkonný, nebuď netrpělivý nad malým výsledkem své činnosti.

Bůh tvoří velké věci i s tím, co je malé.

Věříš-li jen na svou vlastní sílu, sám dáváš své výkonnosti hranice.

Ustoupíš-li ty, zjeví se Kristus, aby skrze tebe dokončil plán Otce.

zdroj: Coulombe-Náměstkové Kristovi, *Wikipedie*

	<p style="text-align: center;">235 URBAN VIII. 6. srpen 1623 – 29. červenec 1644 * 1568 Itálie, vl. jm. Maffeo Barberini</p>	
---	--	--

Urban VIII. byl poslední papež, který rozšiřoval území státu vojenskou silou, a významný patron umění. Účastnil se také sporu s Galileem a jeho teorií heliocentrismu. Byl vzdělán jesuitou a obdržel právní doktorát na univerzitě v Pise, stal se papežským legátem na dvoře Jindřicha IV. Navarrského. Roku 1604 jej papež jmenoval arcibiskupem v Nazarethu a stal se pronotářem a papežským nunciem na francouzském dvoře. Pavel V. jej jmenoval kardinálem a papežským legátem v Bologni.

V době Urbanova pontifikátu proběhlo 21 let třicetileté války a sám pontifikát byl nabitý událostmi. Vydal papežskou bulu, která předznamenala kanonizaci Ignáce z Loyoly a Františka Xaverského. Přestože byl jako kardinál velmi otevřený a tolerantní k novým vědeckým poznatkům (především v astronomii a ve fyzice), jako papež zastával striktně ortodoxní stanovisko. Ani vzájemné přátelství s Galileem a počáteční podpora jeho myšlenek nezabránila Urbanu VIII. povolání astronoma do Říma, kde se musel veřejně zříci výsledků své práce.

Jako poslední papež uplatňoval nepotismus ve velké míře: mnoho členů jeho rodiny získalo díky němu značné bohatství. Urban také psal latinskou poezii, která byla hojně publikována.

Do svého znaku přijal tři včely, protože včela představovala pro křesťany v době, kdy nebyl ještě znám její způsob rozmnožování, jako symbol panenství.

	<p style="text-align: center;">236 INOCENC X. 15. září 1644 – 7. leden 1655 * 1574 Itálie, vl. jm. Giambattista Pamfili</p>	
---	---	--

Narodil se v Římě, po studiích byl jmenován auditorem papežské kurie, posléze nunciem v Neapoli a nato latinským patriarchou Antiochie. Později jako kardinál zastával různé funkce v římských kongregacích.

Po nástupu na papežský stolec důrazně stíhal příbuzné svého předchůdce Urbana VIII. kvůli zcizení finančních prostředků Svatého stolce a některým dokonce pohrozil zbavením kardinálské hodnosti. Protestoval i proti některým ustanovením Vestfálského míru, která omezovala práva papeže při obsazování diecézních biskupů. Přátelské styky naopak udržoval s Benátskou republikou a uznal i nezávislost Portugalska na Španělsku. Velmi důrazně vystupoval proti jansenismu, který neúměrně zdůrazňoval Boží spravedlnost na úkor milosti. Musel se též vypořádat s tím, že anglický král Karel I., který nabádal ke opětovnému sjednocení anglikánské církve s katolickou, byl při povstání Olivera Cromwela sesazen a r. 1649 popraven.

Celkově se ale jeho pontifikát vyznačoval dosti velkou nerozhodností a podléhání vlivu jiných osob.

Kde je krása tvého těla, kde jas svatých tváří tvých?
Kam se božská jiskra děla a zář očí nebeských?

Kancionál píseň 312

Promluva sv. Josemaría Escrivá – V Josefově dílně ze dne 19. 3. 1963 – 2. část

uspořádal P. Vít Uher

Josefova víra, naděje a láska

Spravedlnost nespočívá v pouhé poslušnosti zákona: spravedlnost musí vyrůstat zevnitř, musí být hluboká, živá, protože *spravedlivý... bude žít pro svou věrnost* (Hab 2,4). Žít z víry: tato slova, která mnohokrát používá sv. Pavel, se vrchovatou měrou uskutečnila u sv. Josefa. Jeho plnění Boží vůle není ani rutinérské, ani formalistické, ale spontánní, hluboké. Zákon, podle kterého žil každý pravověrný žid, pro něho nebyl pouhou sbírkou zákonů ani chladným souborem předpisů, nýbrž vyjádřením vůle živého Boha. Proto dovedl poznat Boží hlas, když ho nečekaně a překvapivě uslyšel. Život tohoto svatého Patriarchy byl životem prostým, ale nikoliv životem lehkým. Po čase plném úzkosti se dozvídá, že Mariino dítě bylo počato působením Ducha svatého. A toto dítě, Boží Syn, tělesně pocházející z Davida, se posléze narodí v jeskyni. Jeho narození sice slaví andělé a z dalekých zemí se mu přicházejí poklonit významné osobnosti, avšak judský král si přeje jeho smrt. Je nutno uprchnout. Boží Syn je zdánlivě bezbranné dítě, které bude žít v Egyptě. Když sv. Matouš vypráví v evangeliu o těchto událostech, zdůrazňuje, jak Josef věrně a bez váhání plní všechny Boží příkazy, i když smysl těchto příkazů se mu jistě mohl zdát nejasný nebo mu byl skryt jejich vztah k ostatním Božím záměrům. Církevní Otcové i duchovní autoři často vyzdvihují tuto pevnou Josefovou víru. Svatý Jan Zlatoústý říká o slovech anděla, který Josefovi poroučí utéci před Herodem do Egypta (srov. Mt 2,13) toto: *Když to Josef uslyšel, nepohoršil se, ani neřekl: to vypadá jako nějaká záhada. Ty sám jsi mi přece nedávno řekl, že On zachrání svůj lid, a teď není schopen zachránit ani sám sebe, ale musíme utíkat, vydat se na cestu a snášet dlouhé cestování: to se přece vůbec neshoduje s tvým slibem. Takto Josef neuvažuje, protože má pevnou víru. Ani se neptá na dobu návratu, přestože to anděl nechává nerozhodnuto, ale jen mu říká: buď tam – v Egyptě –, dokud ti neřeknu. Přesto Josef neuvažuje o obtížích, ale poslechne a věří a s radostí snáší všechny tyto zkoušky.* Josefova víra neváhá, Josef poslechne vždy a rychle. Abychom lépe pochopili toto ponaučení, které nám tady svatý patriarcha dává, je dobré uvědomit si, že jeho víra je živá a že jeho poslušnost není poslušnost člověka, který se jen nechává strhávat událostmi. Křesťanská víra stojí v naprostém protikladu ke konformismu, nedostatku vnitřní činnosti a energie. Josef se bezvýhradně odevzdává do Božích rukou, ale vždy o všem, co se děje, přemýšlí, a tak získává od Boha jistý stupeň chápání Božího díla, skutečnou moudrost. Krok za krokem tedy poznává, že ony nadpřirozené záměry souvisejí s Božími plány, které jsou ovšem často v protikladu s plány lidskými.

V různých životních situacích se patriarcha Josef nevzdává přemýšlení ani své zodpovědnosti. Naopak: do služby víry zapojuje veškerou svou lidskou zkušenost. Když se vrací z Egypta, *uslyšel, že je v Judsku místo svého otce Heroda králem Archelaus, bál se tam jít* (Mt 2,22). Naučil se pohybovat podle Božího plánu a jako potvrzení, že Bůh opravdu chce to, co on tuší, se mu dostává pokynu, aby se uchýlil do Galileje.

Taková byla víra svatého Josefa: pevná, důvěřivá, neporušená, projevovaná odevzdáním se do Boží vůle, rozumnou poslušností. A stejná jako víra byla i jeho láska a soucit. Jeho víra se spojuje s láskou: s láskou Boha plněním sliby dané Abrahamovi, Jakubovi, Mojišovi, s láskou manžela k Marii a s otcovskou láskou k Ježíši. Víra a láska v očekávání velkého poslání, které uskutečňuje ve světě Bůh a používá při tom pro spásu lidí i jeho, galilejského tesaře.

Robert de Langeac

ŽIVOT SKRYTÝ V BOHU

7

zpracovala Mgr. Tereza Pýchová

Podrobnější informace o knize a autorovi byly otištěny v PL 330.

Mírnost

Mírnost je ctnost, která má pro kontemplativní život velký význam. Abychom se mohli ponořit do rozjímání, potřebujeme mír v sobě i okolo sebe. Mírnost zklidňuje věření v duši, pomáhá udržet vnitřní i vnější klid, který je tak vzácný; usnadňuje modlitbu, blízké a důvěrné setkání s Bohem; díky ní můžeme naslouchat Božímu hlasu a následovat ho.

Máme v sobě schopnost reagovat a schopnost nechat se vyprovokovat. A právě tato druhá schopnost nám pomáhá bojovat proti překážkám, odpovídat na přítomné zlo. Sama o sobě je tato vlastnost dobrá a přípustná. Bez ní bychom se nedokázali „rozhoupat“, duše by se podobala pomačkané, bezvládné látce. Nedokázali bychom se přiměřeně bránit vůči žádnému zlu, dokonce ani proti hříchu.

Tento sklon tedy není špatný sám o sobě. Snadno se z něj však stane bezuzdná a zavřehodná touha, jestliže se člověk zlobí kvůli věcem, u kterých to vůbec není na místě, a z důvodů, které nejsou dobré. Tehdy se v duši rodí chuť mstít se. Jestliže nás někdo rozložil nebo nám ublížil, trpíme tím, a proto v srdci chováme tajné přání, jak se mu při vhodné příležitosti odplatit stejnou mincí.

Musíme si dávat velký pozor, protože toto je na hněvu nejhorší a stojí to v protikladu nejen k lásce k bližnímu, kterému máme přát dobro, ale i ke spravedlnosti. Terén je nebezpečný. Tato touha po odplatě, zcela pochopitelná kromě případů, kdy se nic závažného nestalo, by se mohla zvrtnout i ve smrtelný hřích. Ve zbožné duši je chuť mstít se tlumená a duše jí neopouchává volný průběh, přesto tato touha ruší její klid. Jako hluboko skrytý proud může proniknout do každé naší činnosti, aniž bychom to tušili.

Zde má počátek všechno to špičkování, žertíky a duchaplné komentáře, které v sobě konečně vždy mají kapku hořkosti... S jakou obratností se chopíme příležitosti zraňovat, kousat, bodat! Nic z toho není správné, je to protiklad mírnosti a znemožňuje to blízkost Bohu. Duše, v níž zůstává tento pocit - a to nemám na mysli obrovskou touhu po pomstě, ale i o skryté touze, kterou si člověk nechce přiznat - nikdy nepozná klid. Je to nesmírně bolestivá duchovní indispozice, která brání plnému zklidnění a ztišení, tak nezbytnému pro kontemplaci Boha.

Druhou nejběžnější formou selhání, které je v protikladu k mírnosti, je netrpělivost a špatná nálada. Někdo se nám postavil na obzor, a to nás podráždilo, rozjítřilo, rozhněvalo. Zdá se, jako by ten druhý rval něco z nás samých, z našeho ducha: prioritu, zájem o podružnou věc, která se nám zalíbila, vůli, se kterou jsme se ztotožnili... Zakoušíme potřebu vyjádřit to i navenek, a tak krčíme rameny, zvyšujeme hlas, díváme se nevráživě....

Tehdy je ta pravá chvíle, aby se ozvala mírnost a učinila přítrž vznětlivým reakcím. Musí postavit svou sílu proti jejich násilnosti a zabránit, aby neproniklo ven to, co nosíme v sobě. Je třeba mlčet. Nevydat ani lásku. Nepatří sem dokonce ani žádné z těch slov, která nám připadají tak přiléhavá, tak spravedlivá. Nevyjadřujte se. Mlčte. Mluvte pouze tehdy, dokážete-li mluvit zcela klidným, příjemným tónem. A pokud to nedokážete, mlčte, ať zadusíte, zastavíte a potlačíte výbuch, jehož nejste pánem.

Máme-li se v kontemplativním životě odevzdat Bohu, musíme mít vládu sami nad sebou. Duše, která se nedokáže ukáznit, nemůže zakoušet pokoj. Podle toho, jaký máme temperament, nám to dělá více či méně potíží, ale je třeba, abychom trpělivým a vytrvalým úsilím své zmatené stavy překonali. Jinak nás bude neustále zaměštnávat naše nynější nebo předešlé rozčilení. Když budeme věčně probírat to, co bylo řečeno, co má být řečeno nebo co by bylo bývalo mohlo být řečeno, bude to mít dopad i na naši ubohou duši. Takové přemýšlení je spletenec, který nemůže být nikdy úplně rozmotán; sotva s ním jednou skončíme, začíná nanovo. Tehdy je nemožné zabývat se Bohem. Celá modlitba se odvíjí jako vnitřní diskuse s tím, kdo nám ublížil. A je to velká škoda, když modlitba nestojí za nic. Na závěr si fekneme: „Na co jsem vlastně myslel? Byl jsem nešťastný, trpěl jsem, ale nemodlil jsem se, protože jsem nedokázal ovládnout tyto pocity, tento spodní proud, který všechno strhl s sebou.“

Breviářový hymnus pro Svatý týden

¹ Chválou boje vítězného
nyní ať náš jazyk zní
a nechť kříže vítězného
slaví triumf vznešený,
že zvítězil světa všeho
Vykupitel zmučený.

² Nad praotcem podvedeným
sám Tvůrce se slitoval,
vždyť jablka soustem jedním
svůj rod smrti zaprodal.
I určil Pán cílem předním,
by strom kletbu stromu sňal.

³ Toto dílo k naší spásě
žádal si sám věci řád,
aby dávný lhář a zrádce
byl do vlastní léčky jat
a nám lékem ten strom stal se,
z kterého nás uštkl had.

⁴ Proto když se dovršila
plnost času svatého,
poslán je z Otcova sídla
světa Tvůrce, kterého
Panna tělem obdařila
z lůna nedotčeného.

⁵ Když věk šesti pětiletí
Beránek už naplnil,
rád jde muky vytrpěti,
vždyť proto se narodil,
hle, už pní na stromu sněti,
kam k oběti přibit byl.

⁶ Hle, žluč, ocet, sliny, trní.
Už proráží kopí, hřeb
tělo, z něhož v okamžení
vylévá se s vodou krev.
Jaký proud omývá zemi,
moře, hvězdy, celý svět!

⁷ Věrný kříži, nenajde se
žádný strom tak vznešený,
podobný ti v žádném lese
květy, plodem, zelení:
Blahý kmen plod sladký nese
blahým hřebem zraněný.

⁸ Velký strome, větve seхни,
uvolní svou tuhou dřev,
vrozenou ti tvrdost zjemni,
kterou jsi vždy napřímen,
údy krále nebes vezmi
jemně na svůj hladký kmen.

⁹ Otcí, Synu buď táž sláva,
táž Duchu, jenž těší nás,
ať se ti táž úcta vzdává
Trojice, po všechem čas,
vždyť tvá milost neustává
chránit nás, jež spasilas. Amen.

Hymnus Pangue lingua...proelium certaminis (breviář OP)

Pašije

Pod pojmem pašije (od latinského **passio** = **umučení**) se v Církvi rozumí evangelní zpráva o utrpení a smrti Ježíše Krista. Tu obsahují všechna 4 evangelia a v liturgii se čtou vždy na Květnou neděli (střídavě Mt, Mk, Lk) a na Velký pátek (každoročně Jan). Pro poměrnou délku tohoto evangelního textu i pro zabránění určité jednotvárnosti a monotónnosti přednesu je zvykem, že toto evangelní čtení přednášejí 3 osoby (vypravěč, Kristus, ostatní osoby), z nichž 2 mohou být laici (výjimka pouze pro čtení pašijí). Kristova slova má však vyslovovat kněz nebo jáhen. Pašije se mohou i zpívat.

Pašije existují i jako hudební díla, většinou na parafrázovaný text (Bachovy Matoušovy pašije, Řecké pašije od B. Martinů) nebo i jako divadelní představení (již od 14. století); u nás jsou nejznámější (od r. 1816) pašijové hry v Hořicích na Šumavě.

-AJ- (s využitím internetových údajů)

40 nebo 46 ??

Na základě evangelní zprávy o postu Ježíšově (Lk 4,1) se v Církvi každoročně mluví o čtyřicetidenním postu. Ale když spočítáme dny od Popeleční středy do Bílé soboty (rozsah postní doby), vyjde číslo 46. Proč je tedy přidán skoro celý týden? Neumí snad Církev počítat nebo chce púst títmo způsobem prodlužovat nad rámec evangelia?

Nikoli. Církev počítat umí a skrytě nic přidávat nechce. Naopak, vždy po 6 postních dnech následuje jeden den „nepostní“, jakási přestávka. A tou je vždy neděle, i když má název „postní“. Těch nedělí je v postní době celkem 6 a tak, aby byl dodržen evangelní počet postních dnů - 40, je celkový kalendářní rozsah postní doby 46 dní.

-AJ-

Milí farníci,

minulý měsíc jsme vstoupili do doby postní. V naší farnosti je toto období vždy spojené s postní kasičkou, kam může každý dát dobrovolný příspěvek za to, co si během této doby odřekne. Jak jsem již informoval v ohláškách, výtěžek letošní postní kasičky bychom věnovali na podporu Základní školy a mateřské školy Parentes, které jsme darovali i výtěžek adventní kasičky. Osobně jsem výnos adventní kasičky 20.125,- Kč předal paní ředitelce Veronice Rybničkové. Škola se Bohu díky rozrůstá, a proto se přestěhovala do větších prostor, což znamená i větší náklady na úpravy a zařizování nové budovy. Zároveň v následujícím článku přehledně poděkování a informace, na co bude výtěžek postní kasičky použit od zástupce zřizovatele školy PhDr. Michala Šabatky. Předem všem, kteří toto dobré dílo podpoří velice děkuji.

P. Vít Uher, farář

Milí farníci a přátelé.

velice rádi bychom touto formou poděkovali všem farníkům a P. Vítu Uhrovi od sv. Prokopa za sbírku pro Základní školu a mateřskou školu Parentes Praha, kterou vedení školy v čele s paní ředitelkou Veronikou Rybničkovou převzalo z rukou P. Víta v pátek 12. února. Naši Základní školu jsme v prosinci tohoto roku přestěhovali na novou adresu do Prahy 13 (Tlumačovská 1237/32, Praha – Stodůlky), čímž jsme získali nové, krásné, moderní a mnohem větší prostory, které nám umožní pokračovat v našem poslání. Díky nové budově máme i větší kapli. Výtěžek ze sbírky bychom proto chtěli především věnovat na vybavení pro novou kapli a sakristii. Dětem tak bude umožněno slavit eucharistii v mnohem důstojnějších podmínkách. Ještě jednou velmi děkuje.

za ZŠ a MŠ Parentes:

PhDr. Michal Šabatka, zástupce zřizovatele

Malověrnost

Kdy už konečně i ten nejposlednější pochopí, že Tělo Kristovo může jen léčit a nikdy ne vyvolávat nějakou nemoc?

Kde uvázla bouře modliteb proti pandemii? Koruna růžence proti koronaviru?

To máme my katolíci tak málo důvěry v Boha? Raději spoléháme na ateistickou školní medicínu než na Jeho uzdravující moc?

Zavíráme léčivé prameny v Lurdech, místo abychom lurdskou vodu expedovali do karanténních oblastí. Bojíme se svatého přijímání, místo abychom uznali, že je to naše jediná naděje na uzdravení.

**Ó, vy malověrní, co se ještě musí stát, abyste konečně objevili,
kdo je skutečně Pánem života a smrti?**

Michael Hesemann

Autor (nar. 1964) je německý novinář a spisovatel.

Petr Šebela (*1972) prožil dětství na pražských Vinohradech, odkud pak přestěhoval na Žižkov. Vystudoval politologii a mezinárodní vztahy na Fakultě sociálních věd UK a také práva na Právnické fakultě UK. Nejprve měl představu, že najde své místo v diplomacii, ale postupně se více orientoval směrem k právu. Po ukončení studií nastoupil jako koncipient do advokátní kanceláře a dnes se věnuje advokacii jako advokát. S manželkou Marií, se kterou nedávno oslavili 31 let vztahu, mají dvě dcery: Annu a Alžbětu.

Jaký je Vaš názor na pandemii koronaviru? Jak tuto situaci zvládáte?

Vzhledem k tomu, že už 4 roky pracuji převážně z domova, tak mě ta různá opatření tolik neovlivňují. Protože jsou však díky zavřeným školám už skoro rok doma i děti, tak musím častěji čelit různým školním úlohám, nad kterými se občas i dost zapotím. Veřejný prostor jde dnes po mém soudu příliš ovládnut strachem, k čemuž přispívají novináři každodenními informacemi o počtu nakažených a mrtvých a vláda svými mnohdy chaotickými, často se měnícími a nepromyšlenými opatřeními a zákazy. Je však čeho se bát? Pandemie tady bezpochyby je, ale zejména nám křesťanům by měl být strach cizí. Všude slyšíme, že důsledku pandemie nám prý v nejhorším případě hrozí i smrt. Ale není to náhodou něco, na co se celý život připravujeme nebo se máme připravovat? Je to tedy opravdu to nejhorší, co nás může potkat, nebo naopak? Úlohou církve je za všech okolností pomáhat lidem připravit se na, co přijde po smrti. Jsem tedy vděčný kněžím, kteří zejména loni na jaře, když zde byl podle mého názoru protiústavní zákaz veřejných bohoslužeb, nepřestali lidem poskytovat svátosti a pomáhat jim žít podle zjevené víry. Protože k čemu je, když zachráníme tělo a ztratíme duši...?

Kdo nejvíce ovlivnil Vaši víru v dětství nebo v dospělosti a z jakého důvodu?

Pocházím z nevěřící rodiny, takže jsem o víře jako dítě nevěděl téměř nic. Když jsem byl na gymnáziu, tak mě jednou večer na ulici oslovili dva lidé, zřejmě jehovisté, a začali mi klást otázky týkající se Starého zákona, na něž jsem neznal odpovědi, což mě jako mladého zvědavého chlapce znepokojilo. Hovor jsem rychle ukončil, ale začal jsem postupně hledat odpovědi a začal se do Písma svatého. Když jsem překvapeně zjistil, že všechna proroctví a Boží zaslíbení směřují k Ježíši, nechal jsem se v 18 letech pokřtít. Moje víra je spíše racionalistická, a tak jsem si za patrona zvolil svatého Tomáše Akvinského. S povděkem proto vzpomínám na přednášky pana profesora Wolfa, který nám v naší farnosti po deset let dvě nejdůležitější Tomášova díla, Teologickou summu a Summu proti pohanům, erudovaně a často i dosti vtipně vykládal a tím mi pomohl mou víru velmi upevnit.

Co pro Vás znamená Vaše víra a dokázal byste bez ní žít?

Když člověk uvěří v to, co mu Bůh zjevil skrze Proroky i skrze svého Syna, uvidí i vznešený cíl svého života, ke kterému může bez obav kráčet a Bůh mu na této cestě pomáhá i když z ní občas sejde. Bez víry si člověk stanovuje své vlastní životní cíle a je pak zklamán, když zjistí, že jich není schopen dosáhnout a pokud jich i dosáhne, že tím není uspokojen. Víra je tedy ukazatelem správného směru mé životní cesty. Nevím, jestli bych bez ní dokázal žít, asi ano, ale vím, že to nechci.

Můžete čtenářům Prokopských listů doporučit nějakou Vaši oblíbenou knižku?

Oblíbenou knihu asi nemám, ale z duchovně laděných knih jsem nyní četl knihu Duch liturgie od Josepha Ratzingera (Benedikta XVI.) – nakladatelství Barrister&Principal, Brno 2006, kterou mohu čtenářům doporučit.

Úprava liturgického kalendáře

Vatikán: Kongregace obřadů zveřejnila 25. 1. 2021 dekret, kterým se do liturgického kalendáře zavádějí 3 nové nezávazné památky a stanovuje úprava titulu jedné památky závazně.

1. Nově zavedené nezávazné památky

27. února – sv. Řehoře z Nareku, opata a Učitele Církve

(950-1005), pocházel z Arménie, žil řeholním životem, vynikal literární činností, byl nazýván „mariánským zpěvákem“. Byl prohlášen Učitelem Církve.

10. května – sv. Jana z Avily, kněze a Učitele Církve

* (1500) Španělsko, jako kněz se zasazoval o zavádění dekretů Treidentského koncilu do praxe. + 1569. Byl prohlášen Učitelem Církve.

17. září – sv. Hildegardy z Bingen, panny a Učitelky Církve

* 1098 Německo, žila řeholním životem, vynikala literární činností a láskou k hudbě. Byla prohlášena za Učitelku Církve.

2. Úprava titulu závazné památky

29. července – památka sv. Marty:

Památka je rozšířena o dva sourozence sv. Marty – Marii a Lazara. Všechny tři sourozence zmiňuje evangelium. Nový název zní: **Památka sv. Marty, Marie a Lazara**
Byl též zveřejněn latinský originál nového mešního formuláře a textů pro breviář.

Nóta o slavení Svatého týdne

Svatý stolec vybízí biskupy k přijetí prozíravých rozhodnutí při plánování obřadů Svatého týdne, aby se liturgie slavily ku prospěchu Božího lidu s ohledem na dobro svěřených duší a zároveň s respektem k ochraně zdraví a v souladu se směrnicemi občanských autorit zodpovídajících za společné dobro. Čteme o tom v nótě Kongregace pro bohoslužbu a svátosti.

Vatikánský úřad připomíná, že vyhodnocení konkrétní situace je v kompetenci biskupa, jehož úkolem je pečovat o duchovní dobro kněží a věřících. Normy obsažené v liturgických knihách jsou však určeny pro normální okolnosti a nemohou být plně dodržované ve vyjimečných situacích jako je současná sanitární krize. Kongregace odkazuje biskupy k loňskému dekretu o slavení Svatého týdne, který zůstává aktuální také v tomto roce. Připomíná rovněž list kardinála Roberta Saraha nazvaný „Vraťme se s radostí k eucharistii!“ (Torniamo con gioia all'Eucaristia!) ze srpna minulého roku, poukazující k významu některých momentů a gest při současném zachování sanitárních nároků.

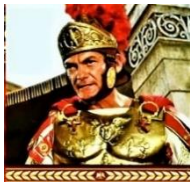
Nóta Kongregace pro bohoslužbu a svátosti konstatuje, že využívání sociálních médií pomohlo kněžím v prokazování blízkosti a podpory během pandemie. Vedle pozitivních rysů si však všimá také problematických aspektů. Doporučuje, aby se během slavení Velkého týdne dalo přednost přenosům liturgií sloužených biskupem a vybízí věřící, kteří fyzicky nemohou chodit do svého kostela, aby sledovali bohoslužby ze své katedrály.

Vatikánský úřad pro liturgii vybízí biskupy také k přípravě materiálů napomáhajících osobní modlitbě v rodinách. Připomíná, že při tom lze využít některé prvky Liturgie hodin.

Radio Vaticana

...trpěl pod Pontským Pilátem

Tato slova vyslovujeme v každém vyznání víry. Je to zvláštní úkaz pohanského jména v tomto věroučném modlitebním útvaru. A tak se může naskytnout otázka: Kdo to vlastně byl?

Pilát Pontský (cca 10 př. Kr. – 40 po Kr.) se údajně se narodil v rodině Piláta, příslušníka římského jezdeckta, syna mlynářovy dcery Pily a krále Ata. Příjmení Pontský prý dostal za své působení v Pontu (území pod římskou správou na jižním břehu Černého moře). Z historických dat se o Pilátovi však dochovalo jen málo. Po příchodu do Říma byl nejprve tzv. *eques*, tj. úředníkem nižšího stupně. Jeho vojenská kariéra začala v římských legiích a časem se stal velitelem pomocného pluku.

V letech 26-36 zastával úřad římského prokurátora (zástupce pohanské římské moci) v Judei. Do této funkce jej jmenoval římský císař Tiberius. Pilát sídlil v palestinské Césareji a do Jeruzaléma přicházel poue o velkých židovských svátcích, aby osobní přítomností zajistil veřejný klid a pořádek při shluku většího množství lidí. Netajil se přezíravým postojem k Židům, což dokázal i vystavením pohanských symbolů v Jeruzalémě, které byly z důvodu protestu židovských předáků odstraněny až na přímý zásah římského císaře.

Jakožto římskému prokurátorovi mu náleželo právo posuzovat, potvrzovat neboi rušit rozsudky židovské velerady. Proto Židům tolik záleželo na tom, aby Pilát jejich rozsudek nad Ježíšem potvrdil.

Ježise se zastávala Pilátova žena Claudia Proculla a na manžela naléhala, aby Ježíšův život zachoval. Ten ve snaze jí vyhovět ukázal zbičovaného Ježíše lidu se známými slovy *Ecce homo* (*Ejhle, člověk*) a doufal, že zmučený Ježíšův zjev pohne židovské předáky i přítomný dav k lítosti a na rozsudku již nebudou trvat. Ale Židům to nestačilo a pohrozili dokoce žalobou k císaři, aby dosáhli svého. Pilát teprve před tímto argumentem ustoupil a svým souhlasem právně potvrdil platnost rozsudku. Svou vůli projevil a prosadil už pouze zamítnutím židovské verze textu nípisu na kříži.

Pilát se tedy jeví při procesu s Kristem celkem sympaticky. Jakožto vzdělaný a právně erudovaný člověk věděl, že Židé chtějí Krista usmrtit ne pro prokázané zločiny, ale ze závidi. Z toho důvodu jednal s Kristem mírně, napohled až přátelsky, ale dával mu i tak najevo svoji moc nad jeho životem. Rozsudek potvrdil nikoli z nenávisti nebo zaujatosti vůči Ježíši, ale z obavy o svůj jistě výnosný post a ze strachu před negativním zásahem ze strany římských nadřízených.

Ale svoji pozici Pilát nezachránil nadlouho. Za 3 roky krutě potlačil povstání v Samařském kraji – a jelikož nebylo v zájmu Říma vyvolávat v této části impéria ozbrojené konflikty, byl zbaven úřadu a dle některých pramenů poslán do vyhnanství do Galie (dnešní Francie), kde údajně skončil sebevraždou, dle jiných byl v Římě zavražděn a dle dalších zdrojů se dokonce stal křesťanem.

Pilátova manželka Claudia se údajně stala křesťankou a podle názoru některých biblistů je o ní zmínka ve 2. Pavlově listu Timoteovi (... *pozdravuje tě Klaudia /4,21/*). V pravoslavném prostředí je řazena mezi svěťice.

*Z podkladů knihy prof. Obra zpracoval Ant. Ježek
obrázek: francouzský herec Jean Marais v roli Piláta (1962)*

Mariánská antifona pro postní dobu v Modlitbě před spaním

(Ave, Regina caelorum):

Zdráva buď, Královno nebe,
Zdravas, andělě slaví tebe,
zdravas, Máti, zdravas bráno,
z níž je světu světlo dáno.

Plesej, Panno oslavená,
nade všechny vyvolená,
zdráva buď, lilie čistá,
přimlouvej se za nás u Krista.

<p style="text-align: center;">EUCCHARISTICKÁ ADORACE</p> <p>Každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. od 18:00 u sv. Prokopa probíhá do 20:00 tichá adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí.</p>	<p style="text-align: center;">MODLITBA RŮŽENCE</p> <p>Modlitbou růžence oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o různých událostech z Ježíšova života. Společně se modlíme v neděli od 7:25 u sv. Anny a ve středu od 17:20 u sv. Prokopa.</p>
<p style="text-align: center;">KŘEST</p> <p>Křest dospělých: S knězem je nutné domluvit osobní setkání, po kterém následuje příprava ke křtu (katechumenát). Příprava začíná po velikonocích, křest pak bude uskutečněn o velikonocích příštích.</p> <p>Křest děti do 6 let: Při osobním rozhovoru rodičů s knězem bude dohodnuta příprava na křest dítěte.</p> <p>Křest dětí 7-14 let: Při osobním rozhovoru s knězem bude dohodnuta příprava dítěte.</p>	<p style="text-align: center;">SVÁTOST SMÍŘENÍ</p> <p> Svátost smíření (sv. zpověď) lze přijmout: sv. Prokop: po, st, čt, pá 17:25-17:50 sv. Roch: ne 16:30-16:50, září-červen st od 6:30 sv. Anna: ne 7:30-7:50</p> <p>S knězem lze individuálně dojednat i jiný termín. <i>Dle církevního přikázání je nutné svátost smíření přijmout alespoň jednou do roka - v době velikonoční. Doporučuje se však častější přijímání této svátosti.</i></p>
<p style="text-align: center;">CÍRKEVNÍ SŇATEK</p> <p>Nejde o pouhý právní akt, ale o svátost, ke které je nutná určitá doba přípravy. Počátkem je osobní setkání s knězem a domluva doby přípravy (cca 3 měsíce).</p>	<p style="text-align: center;">SVÁTOST BÍRMOVÁNÍ</p> <p>Tato svátost, ve které se přijímají dary Ducha sv., se v naší farnosti udílí zpravidla na podzim. Zájemci o přípravu se domluví na jejím průběhu s knězem.</p>
<p style="text-align: center;">SVÁTOST NEMOCNÝCH</p> <p>V případě potřeby lze požádat o její udělení kněze, v naléhavých případech kdykoli. Svátost se udílí buď doma u nemocného nebo v jiném místě (nemocnice, domov seniorů apod.).</p>	<p style="text-align: center;">CÍRKEVNÍ POHŘEB</p> <p>Ať už jde o pohřeb na hřbitově, rozloučení v obřadní síni nebo uložení urny do hrobu, je vždy nutné domluvit čas obřadu dříve s knězem než s pohřební službou. Účast kněze však není možná u tzv. „společného rozptýlu“.</p>

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ DĚTÍ

1. předškoláci + 1. ročník ZŠ: út 15:45
2. 2. ročník ZŠ: út 16:45
3. 3. ročník ZŠ + příprava k 1. sv. přijímání: čt 15:15
4. 4. – 5. ročník ZŠ: čt 16:15
5. 8. ročník ZŠ+ středoškoláci: dle informace na webu

Bližší informace na webových stránkách farnosti nebo e-mailem:
MiladaProvinska@seznam.cz
kroneisljakub@seznam.cz

<p style="text-align: center;">BIBLICKÁ HODINA</p> <p>Společné čtení a objasňování částí bible dle předem stanoveného rozpisu. čt 19:00-20:30 (kromě 1. čt v měsíci)</p>	<p style="text-align: center;">HOVORY O VÍŘE</p> <p>Pro katechumeny a pro všechny, kdo hledají smysl života z víry a chtějí se připravit na přijetí svátostí. neděle 17:00-18:00</p>	<p style="text-align: center;">MALÁ LITURGIKA</p> <p>Hovory o liturgii a liturgickém dění v Církvi i o všeobecných liturgických otázkách. po 18:45-20:00 (říjen-duben)</p>	<p style="text-align: center;">POLEDNÍ ATELIÉR</p> <p>Setkání převážně žen ke zdobení svíček a výrobě drobných užitečných předmětů, háčkování, šití apod. pá 9:00-12:00 (říjen-květen)</p>
<p style="text-align: center;">TRÉNOVÁNÍ PAMĚTI</p> <p>Vzájemná i odborná pomoc pro ty, kdo pociťují slábnutí své paměti po 17:15</p>	<p style="text-align: center;">CHRÁMOVÝ FARNÍ SBOR</p> <p>Na zkoušky jsou zváni všichni, kdo mají zájem zkrášlit svým zpěvem průběh liturgie a chtějí zakusit příjemné a srdečné prostředí. po 18:30</p>	<p style="text-align: center;">ÚKLID KOSTELŮ</p> <p>Každou druhou sobotu v měsíci po mši sv. u sv. Prokopa v 8:00 se přítomní rozdělí do skupin a začne úklid kostěšlů farnosti. Rádi uvítáme každého, kdo bude chtít pomoci.</p>	

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru – Čajkovského 36, Praha 3. Některé aktivity jsou v současné době a o školních prázdninách přerušeny nebo omezeny; informace jsou včas zveřejněny na webových stránkách farnosti.

webové stránky farnosti: www.farnost-zizkov.cz

KOSTELY VE FARNOSTI PRAHA 3 - ŽIŽKOV

farní kostel sv. Prokopa Praha 3, Sladkovského nám.	filiální kostel sv. Anny Praha 3, ul. Tovačovského	filiální kostel sv. Rocha Praha 3, Olšanské náměstí
--	---	--

Aktuální informace pro každý den jsou na webových stránkách farnosti – www.farnost-zizkov.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

den	kostel	čas	poznámka
NEDĚLE	sv. Anna sv. Prokop sv. Roch	8:00 9:30 11:00 17:00	
pondělí	sv. Prokop	18:00	v latinském jazyce 4x ročně v tridentském ritu u sv. Rocha
úterý	sv. Roch	17:00	
středa	sv. Roch sv. Prokop	6:00 18:00	v adventě Roráty
čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
pátek	sv. Prokop	18:00	každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu
sobota	sv. Prokop	8:00	každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů

Výstav Nejsvětější svátosti:

PŘÍPADNÉ ZMĚNY JSOU VČAS OZNÁMENY

sv. Prokop:

první čtvrtek v měsíci po mši sv. - eucharistická adorace do 20:00

Úřední hodiny ve farní kanceláři: Čajkovského 36/669, 130 00 Praha 3 - Žižkov	Kontakty:
středa: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher čtvrtek: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher	farář P. ThLic Vít Uher, ThD: tel. 731625910 e-mail: zizkov@efara.cz web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko:

stav ke dni 28. 2. 2021:

výše dluhu (úvěr): Kč 2 900 611,48

povinná měsíční splátka: Kč 29 324,-

sbírka na splácení úvěru – leden 2021:

Kč 8 078,-

č. účtu farnosti: 4200172251/6800 (Sberbank)

VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013

Děkujeme za Vaše dary – jen díky jim můžeme i my dále pomáhat.

PROKOPSKÉ LISTY 336 – BŘEZEN 2021

Vydává Římskokatolická farnost u sv. Prokopa Praha 3 – Žižkov

farář: P. ThLic Vít Uher, ThD.

Příspěvky mohou být redakčně upravovány.

Náklad 250 ks. Výrobní cena 18 Kč. NEPRODEJNÉ.